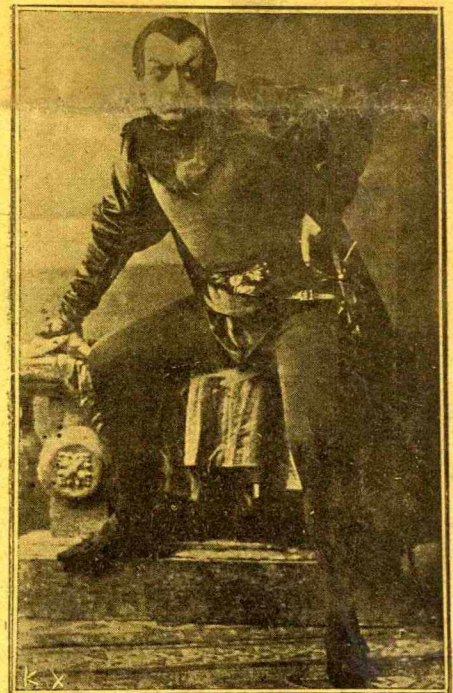

Η.
 ΕΛΛΗΝΙΚΗ
 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Διευθύνται :

ΝΙΚΟΣ Θ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ
ΛΕΩΝ. ΠΑΠΑΦΩΡΟΣ

Δήλωση

Προηγούμενα τεύχη τῆς «Ἑλληνικῆς Τέχνης» εὐρίσκονται πάντοτε εἰς τὰ καπνοπωλεῖα, Πατησίων 26 καὶ Καλλιτεχνικήν Ἀγοράν, κάτωθι θεάτρου «Ἀλάμπρα».

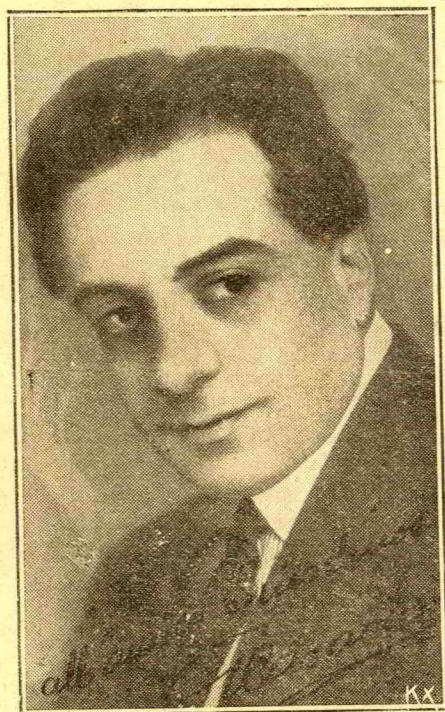
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

III III III ΕΤΟΣ Β' ΑΘΗΝΑΙ Ι ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1925 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 6 III III III

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΚΑΡΑΒΙΑΣ

Ο ἐν Λονδίῳ ἤδη εὐρισκόμενος καλλιτέχνης τοῦ ἄσματος κ. Γρηγόριος Καραβίας, εἶναι ἐκ τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν πού τιμοῦν τὴν καταγωγὴν των εἰς τὸ ξένον θέατρον. Ὁ κ. Καραβίας δὲν εἶναι μόνον ὁ βαθύφωνος ὁ ἀποσπᾶς κολακευτικώτατα ἄρθρα ἐκ

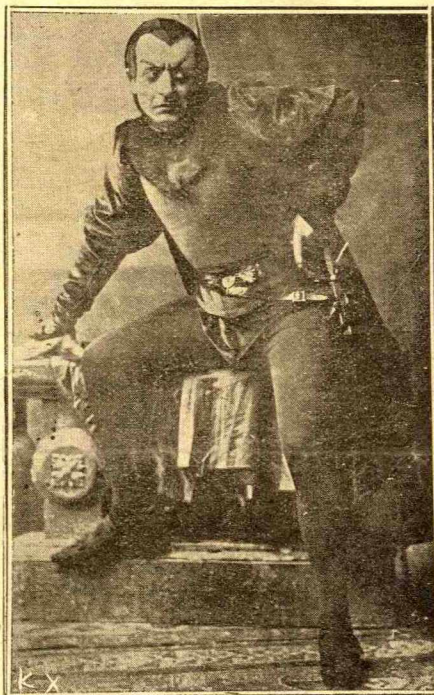
μέρους τοῦ σοβαροτέρου Γαλλικοῦ, Ἰταλικοῦ, Ἀγγλικοῦ καὶ Ἀμερικανικοῦ τύπου, ἀλλ' εἶναι καὶ ὁ τζέντελμαν καλλιτέχνης, πού μετὰ τὴν ἀξιοπρεπῆ παράστασιν καὶ τὴν εὐρείαν μόρφωσίν του ὁ συμπαθὴς εἰς ὅλους τοὺς ξένους ἀριστοκρατικούς κύκλους.

Ὁ κ. Καραβίας ἐγεννήθη ἐν Κων)πόλει περὶ τὰ 1883 ὑπὸ γονέων ἐπτανήσιων καὶ ἐκκληρονόμησε τὸ φιλόμουσον τῆς ποιητικῆς καταγωγῆς του. Ὁ πατήρ του οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος, ἐφρόντισε νὰ τὸν μορφώσῃ τελείως καὶ νεώτατον μόνις ὡς ἐτελείωσε τὰς ἐμπορικὰς του σπουδὰς, διώρισεν ὑπάλληλον τοῦ ὑποκαταστήματος τοῦ Crédit Lyonnais τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ καλλιτεχνικὸς του πειρασμὸς τὸν ἐξώθησε μίαν ὥραϊαν ἡμέραν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐπίζηλον ἐν τῇ Τραπεζῇ θέσιν του καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τῶν γονέων καὶ συγγενῶν του, ἐνεφανίζετο ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἑνὸς θεάτρου τοῦ Πέραν εἰς τὸν ρόλον τοῦ Φάουστ (Gounod) συμπράττων μετὰ τότε ἐκεῖ εὐρισκόμενον ἑλληνικὸν μελόδραμα. Ὁ μόνις εἰκοσαετής τότε κ. Καραβίας, μὴ ἀρκεσθεὶς εἰς τοὺς πράγματι μεγάλους θριάμβους

τῆς πρώτης ἀπὸ σκηνῆς ἐμφανίσεώς του, ἀνεχώρησεν εἰς Ἰταλίαν, ὅπου ὑπὸ τοὺς μᾶλλον διακεκριμένους καθηγητὰς τοῦ ἄσματος, παρηκολούθησε μαθήματα ἐπὶ ἐξαιτίαν. Εἶτα ἀνεχώρησεν εἰς Γαλλίαν πρὸς συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν του, ἀνήλθε δὲ ἐπὶ σκηνῆς τότε μόνον ὅταν οἱ δεκαετεῖς ἀγῶνες του, ἐνόμιζεν ὅτι εἶχαν τ' ἀγαθὰ ἀποτελέσματά των.

Δὲν ὑπάρχει θέατρον εἰς τὸ ὁποῖον παίζονται μελοδράματα καὶ νὰ εἶναι ἀγνωστον τὸ ὄνομα τοῦ Καραβία, διότι εἶνε ὁ καλλιτέχνης ἐκεῖνος πού ἔχει ἐπίγνωσιν τῶν ρόλων πού μπορεῖ νὰ κρεάσῃ μετὰ ἐπιτυχίαν καὶ δὲν ἐξέροχεται τῶν ὁρίων τῆς εἰδικότητος καὶ δυνάμεώς του: Εἰς τὴν «Ἐβραϊαν», εἰς τὸ «Μεφιστόφελ», εἰς τὸ «Φάουστ», εἰς τὴν «Φαβορίτα», εἰς τὸν «Ἐβραῖον», εἰς τὴν «Φόρτσα ντελ Ντεστίνο» καὶ πολλὰ ἄλλα ἔργα, κατήγαγεν ἀληθεῖς θριάμβους.

Πρὸ ἑξαμήνου σχεδὸν ὁ διακεκριμένος αὐτὸς «Ἐλ-

λην καλλιτέχνης εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν πατρίδα του ὅπως ἀπ' ἑνὸς ἴδῃ τοὺς οἰκείους του καὶ ἀπ' ἑτέρου δώσῃ μίαν συναυλίαν χάριν τῶν φίλων τοῦ θεάτρου, εἰς τὰ «Ὀλύμπια».

Λέγομεν χάριν τῶν φίλων τοῦ θεάτρου διότι παρεκλήθη πρὸς τοῦτο, ἀπὸ ἐκείνους πού παρηκολούθησαν τὴν ἀνὰ τὴν Εὐρώπῃν εὐδόκιμον καλλιτεχνικὴν του δρασίαν, ἀτυχῶς ὅμως δὲν ἤξιώθησαν νὰ τὸν ἀκούσουν, ἴσως χάριν τῆς ἐμπορικῆς λαιμαργίας ἐνίων ἐμπόρων τῆς τέχνης.

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Εταμιών 'Αγάπη

2
Γώ την άγαπούσα
μπιστά και μπ στεμμένα,
μά κείνη ή άφιλότιμη
κορόιδευε με μένα

3
Μιάν αύγή περνούσα
άπό την γειτονιά της
και την έκαλημέρισα
της είπα τ' όνομά της

4
Καλημέρα μηλο
μηλο και πορτοκάλι
βρέ σαν και σένα μάτιά μου
στόν κόσμο δέν είδ' άλλη

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΕΙΚΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΕΥΠΝΗΜΑ

Ντίγκ, νγκ κτυπούσε τό ρολόδι του έξοχικού κι' έρημου εκείνου σπητιού, δυό άπ' τά μεσόνυχτα.

Τά βαμμένα με πράσινο βαθύ χρώμα παραθυρόφυλλά του διπλαταινογιμένα, σπορούσανε πίσ' άπ' τά φύλλα της φουντωμένης μουρηάς, τό τρεμουλιασμένο φώς του καντηλιού που' έκαιε κρεμασμένο σέ μία γωνιά, 'μπρός άπό τη χρυσοπλαισιωμένη εικόνα του Χριστού.

Τό μονόπατο, τό χαμηλό και ποιητικό εκείνο σπητάκι ήταν φραγμένο όλόγυρα άπό χαμηλά καταπράσινα καγκελάκια.

Κεντημένος σαν σπάνιο Περσικό χαλί ήταν ό μικρός του κήπος, άπό χρυσάνθεμα βιολέττες πασαλιές άλμπάρδες κι' άλλα ώραία μοσχολούουδα.

'Ένα γλυκόφωνο άηδονάκι, θρονιασμένο σέ μία άπ' της δυό νεραντζιές, έψαλλε θαρραλές έναν ούράνιο ύμνο στό δημιουργό της άρμονικής αύτης όμορφιάς.

Μεσ' τό άραιό μαγιάτικο σκοτάδι φαινότανε δεξιά όλοκάθαρο τό φόντο μιας σπαρμένης ήρεμης πεδιάδας που ζωγραφιζότανε με διάφορους ξεχωριστούς χρωματισμούς άπό τά στάχια, τη χλόη, τ' άμπέλι και ένα μακρυνό βουναλάκι.

'Αριστερά ένα φίλεργο ποταμάκι δούλευε άδιάκοπα στό δρόμο της μόρας του, χωρίζοντας τη σκοτεινή άντικρυνή όχη, που έπρόδωνε την ύπαρξή της. μία φωτιά άναμμένη άπό χωρικούς ή έργατες πλάι σ' ένα χαμόσπητο.

Προχωρώντας στη άκρη του ποταμού είδα μία ξύλινη στενόμακρη έξέδρα, φτιασμένη άπό κλάρες λεύκας και στη άκρη της δεμένη μία μικρή ψαροάδικο βαρκούλα. Μέσα στη βαρκούλα εκείνη ένας γέρος, με ναυτικό σκούφο και σκεπασμένος με μία χωριάτικη όλοκόκκινη κουβέρτα, κοιμότανε ένα γαλήνιο ύπνο, που τον νανούρισε τό κριστάλλινο φλοίσβημα του ποταμού.

Προχώρησα ως την άκρη της έξέδρας με προσοχή, μήν ταράξω την ούράνια ήσυχία του γέρου του ψαροά κι' έκάθησα κρεμώντας τά κουρασμένα μου τά πόδια άπ' την έξέδρα.

'Εμεινα ώρα πολλή σ' αύτην τη θέσι, άναψα ίσως τό τέταρτο τσιγάρο με τη σκέψη ξεγνοιασθη και έλευθερη άπό την επίδραση που'χαν στη ψυχή μου τά όμορφα φυσικά δώρα.

Δέν θυμάμαι πόση ώρα έμεινα εκεί ούτε πώς 'βρισκόμουνα στην άγνωστη για μένα ίσια με 'κείνη τη βραδυά μαγευτική αύτη θέσι.

'Η σκέψη μου φτερούγιζε μανάχα γύρω άπ' τό σπητάκι, γύρω άπ' τό ποτάμι κι' ότι 'βρίσκονταν εκεί. Τό μυαλό μου ήταν αιχμάλωτός τους. 'Εγώ δέν ήμουνα τίποτα. Ζούσα ξεχασμένος, χωρίς είναι.

Ξάφνου ένας θόρυβος ουθμικός μιας άλλης βαρκούλας που κατέβαινε με τη διάθεση του ρεύματος, μ' έφερε στην πραγματικότητα. Μούδωσε τό είναι μου. Προσπάθησα νά θυμηθώ τό λόγο που μ' έφερε στην άκροπαταμιά αύτη.

'Η βαρκούκα πλησιάζει. Είναι άντικρύ μου. 'Ένα έρωτικό ζευγάρι. Νά, φιλιούνται. Νά, του όρχίζεται άγάπη!

'Αλλοίμονο! Θυμήθηκα γιατί γύριζα σαν τρελλός χωρίς! νά ξερω που πάω και τί θέλω!

'Εγνώρισα τη φωνή της, τά ίδια της τά λόγια που'χε

◆ ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ ◆
Ν. Θ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ - Λ. ΠΑΠΑΦΛΩΡΟΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: ΝΙΚΟΣ Γ. ΤΡΑΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΦΩΡΙΝΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΤΗΣΙΩΝ 26

Συνδρομαί: 'Εσωτερικού 'Ετησία Δραχ. 75 'Εξάμηνος 45
'Εξωτερικού " Σελίνια 16 " 9
'Αμερικης " Δολλάρ. 4 " 2 1)2

ΣΕ ΜΙΑ ΠΡΟΣΦΥΓΟΠΟΥΛΑ

Μέσ τη Σαχάρα της ζωής
την άγονη γυρνώντας,
του κάκου χρόνια γύρευα
την άμμο της πατώντας
βρυσούλα ν' άντικρύσω.
Δυό στάλλες νά 'βρισκα νερό
τη δίψα μου νά σβύσω.

'Απόκαμα. Σωρριάστηκα,
καμιά δέν ειχα έλπίδα,
σαν στό σκοτάδι μιας βραδυάς
σαν μία χρυσή άχτίδα,
ξανθούλα φάνηκες έσύ
με τη γλυκειά θωριά σου,
με την αιδερίά σου ματιά,
την τόση τη θροσιά σου.

Πέσο θάν όμορφ' ή ζωή
ξανθή προσφυγοπούλα!
τά κερασένια χείλη σου
άν μουδιναν δροσεύλα,
πουναι άθάνατης ζωής
όλόχρυση βρυσούλα.

ΛΩΡΗΣ ΠΙΚΡΟΣ

'Αθήνα—Συνοικισμός Βύρωνος
1η Φεβρουαρίου 1925.

ΣΥΝΤΡΙΜΙΑ και ΣΥΝΤΡΙΜΙΑ

(Μ. Κ.)

Τά νυκτοπούλια κρίζουν σ' έρημόσπιτα,
σέ γκρεμισμένες στέγες, σέ συντρίμια,
στό κάθε τί, π' άπάνω του εαπλώθηκε
με του καιρού τό πέρασμα, ή γύμνια!

'Απαίσιες φωνές! 'Θαρείς πώς έρχονται
στης νύχτας τό άδιάλυτο σκοτάδι,
σαν άπό κάποιον κόσμ' άπόκοσμο,
πώς βγαίνουν άπό κάποιον 'Αδη.

Κι' έγώ πονώ! Γιατ' όλα τούτα
δέ μου είναι άγνωστα και ξένα,
γιατ' όλ' αύτά 'ναι σαν δικά μου
που μουμειναν άπ' όνειρα σδυσμένα...

Γιατι κι' έμέναν' ή καρδιά μου
είν' έρημόσπιτο, συντρίμια,
χαλάσματα, που πάνου άπλώθη
και τά σκεπάζει κρύα ή γύμνια!

'Ιούλιος 1920

Στ. Ξένος

Επιφυμίς

Α. ΠΑΠΑΦΛΩΡΟΥ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΘΥΜΟΥ

Παριμένο άω' τή ζωή

(Συνέχεια έν τοῦ προηγουμένου)

Τη γυναικούλα του ξαπλωμένη άπάνω στο κρεβάτι της, ντυμένη όπως ήταν με το φόρεμα του χ-ρου και λιποθυμισμένη.

Γιά μιιά στιγμή τάχασε και έμεινε άζηρημένος.

Είχε παύσει να λειτουργή τὸ μυαλό του, ένα σημεῖο και αυτό της μεγάλης αγάπης που έτρεφε γι' αυτήν.

Δέν παρήλθε όμως πολλή ώρα και συνήλθε άμέσως.

Έτρεξε στο μπουντουάρ και έπηρε ένα δύο μπουκαλάκια άρώματα και έγύρισε στην κάμαρα της άρρωστης, πειό πολύ από πείσμα γυναίκας του, και προσπαθούσε έπιστρατεύοντας της πειό πρόχειρες ιατρικές γνώσεις που είχε να την κινή να συνέλθη δινοντας της να μυρίσει τὰ άλλατα των άρωμάτων και ξεκουμπόνοντας, σχίζοντας μάλιστα στη βία του το φόρεμα και το στηθόδεσμό της, για να της διευκολύνη την άναπνοή.

Ύστερα από πολύωρες προσπάθειες, κατά την διάρκειαν των όπειων έχτυπούσε η καρδιά του πολύ πάρα πολύ δυνατά και στριφογυρνούσαν στο μυαλό του χιλίες δυο σκέψεις, έννοιες ένα έλαφρό παλμό στο στήθος της και είδε να άνασχηκωνονται με μια πολύ κουραστική προσπάθεια τὰ δλέφρα της και τα χείλη της να κινούνται.

Έκαμε το σταυρό του και της έδωσε ένα φιλι στο μέτωπο, μα... τι φιλι ήταν εκείνο; στη δύναμι άνωτερο και από της πρωίνες άκτινες του ήλιου που ζωογονούν τα χόρτα και τὰ άνθη, γιατί αυτά μόν άναπτύσσονται σιγά-σιγα ένφ ή γυναικούλα του, το άρρωστο και κοιμισμένο λουλουδι ή γυναικούλα του άμα ένοιωσε το φιλι του συνήλθεν άμέσως και άνοιξε τὰ μάτια της.

Είχε μιιά κλαμμένη έκφρασι και ύστερα από δυο τρία βαθειά άναστενάγματα είπε με μιιά φωνή που μόλις άκούόταν.

Παύλε! που είμαι λοιπόν;

Που είσαι;

Δέν ήλθες άκόμη; άχ γιατί;

Ήταν άκόμη τόσο άκατάστατο το μυαλό της από την κρίσι που πέρασε ώστε δέν έβλεπε τον άντρα της που έστοκόταν μπροστά της δίπλα από το κρεβάτι, με τὰ χέρια σταυρωμένα στο στήθος, το κεφάλι σκυμμένο έπάνω της κι' με έκφρασι γενικά που μαρτυρούσε τόση συντριβή, τόση λαχτάρα ταυτοχρόνως που μαρτυρούσαν ολοκάθαρα την άπέραντη αγάπη πιύχε στη γυναίκα του. Οχι καταλάβαινε ότι ή ζωή του ή ύπαρξί του, το είναι, του είχαν συγκεντρωθή πανω σ' αυτήν.

Μόλις ή άρρωστη έπρόφερε τες πρώτες λέξεις που είπαμε, άμέσως έσκυψε από πάνω της, έπηρε το κεφάλι της στην άγκαλιά του και χαϊδεύοντας τὰ δλόχρυσά μαλιά της, της είπε με τρυφερότητα.

Θέκλα ο Παύλος σου είναι δω, κοντά σου, στην άγκαλιά σου και σε περιμένει να του πής μιιά λέξι—μιιά λέξι παρήγορη από την όποιαν θα νοιώσει ότι συνήλθες, ότι έγινες καλά, ότι...

Πριν άκόμη τελειώσει τὰ λόγια του που άκόμα ήθελε να της πη, τη είδε παράδοξα να γουρλώνη τὰ μάτια της και να τον κυτάξη μ' ένα βλέμμα τέτοιο που ποτέ ως τώρα δέν είχε δη σ' αυτή, και να τεντώνη τὰ χέρια της κατ' έπάνω του με μιιά τόση δύναμι για να τον άπομακρύνη—λές και συνκέντρωσε της δυνάμεις της όλες για να άμυνθή έναντίον κάποιου κινδύνου που την άπειλούσεν.

—Ποιός είσαι σύ;

Τι θέλεις έδω;

Μαμάκα μου γλότωσέ με

Και με τὰ λόγια αυτά, χωρίς να προφάνη να πη τίποτε

άλλο ξανάπεσε στο μαξιλάρι του κρεβατιού άναίσθητη.

Είχε ξαναλυποθυμήση.

Το σώμα της πήρε μιιά τέτοια κρυάδα, τὰ πόδια της και τὰ χέρια της είχαν μιιά τέτοια άκομφίσι και το πρόσωπο της μιιά τέτοια χλωμάδα που δέν θα την διέκρινε κανείς άν ήταν ζωντανή ή πεθυσμένη.

Ήταν πάρα πολύ ύστερική και δυο κρίσεις σε τόσο λίγο διάστημα την κατέβαλαν πάρα πολύ.

Ο Παύλος βλέποντάς την σ'αυτήν την κατάστασι τάχασε πάλι και άρχισε να κλαίη τόσο δυνατά και να χτυπάη το κεφάλι του και να φωνάζη— μήπως ήξευρε τι έλεγε; Η Μαρία ή Καμαριέρα που έν τῷ μεταξύ είχε κατέβη στο πρώτο πάτωμα να τακτοποιήση το γραφείο του άκουσε της φωνής και τρέχοντας άνέβηκε άμέσως και έπηρε κατ' ευθείαν στο δωμάτιο της κυρίας της όπου είδε την σκη ή που είπαμε, την κυρία λυποθημισμένη και τον κύριο άνωκάτω να κλαίη και να φωνάζη.

Άμέσως δέ χάνει καιρό τρέχει στο τηλέφωνο και είδοποιεί το γιατρό του σπητιού να έρθη άμέσως.

Είχε τόση ψυχραιμία αυτό το κορίτσι που μόνο άνθρωποι που έχουν φάγει τη ζωή με το κουτάλι κατώρθωναν να έχουν.

Εκναγύρισε άμέσως και προσπαθούσε τρίβοντας τὰ δάκτυλα της κυρίας της να την κάμη να συνέλθη.

Ο Παύλος έν τῷ μεταξύ είχε περιπέσει σε μιιά κατάστασι που ήταν έξ' ίσου φόβος και γι' αυτόν.

Είχε σωριασθή μπρος στο κρεβάτι και είχε μιιά τόσο άφρημένη έκφρασι, τὰ μάτια του είχαν μεγαλώσει πολύ και έδλεπε άπλανώς σε ένα ώρισμένο σημεῖο του τείχους.

Ύστερα από λίγα λεπτά ένα παρατεταμένο κουδούνισμα άνήγγειλε την άφιξι του γιατρού.

Έσπευσε ή Μαρία, του άνοιξε και τον ώδήγησε στο δωμάτιο της Κυρίας της χωρίς να του πη τίποτε άλλο παρά πώς ή Κυρία της ήταν πολύ σερβρά άρρωστη.

Ο γιατρός άμα μπήκε μέσα στην κάμαρα με ένα του βλέμμα άναμέτρησης όλην την κατάστασιν και άφου πιάνοντας το σφυγμό της κυρίας είδε πώς ζούσε την άφησε και λέγει στην Μαρία να τον βοηθήση να κυτάξη τον κ. Παύλο. Πράγματι με την βοήθειαν της Μαρίας τον έσήκωσε έπάνω και άφου του έδωκε δυο τρεις μπάτσες για να τον κάμη να συνέλθη είπε στη Μαρία να τον ώδηγήσουν στο δωμάτιό του. Έκει τον ξάπλωσαν στο κρεβάτι του και άφου είπε στη Μαρία να προσπαθήση να τον ξεντίση και του έκαμε μιιά ένεσι τονοτική της καρδιάς του, παρήγγειλε να τον αφήσουν ήσυχο να άναπαυ ή και θα συνέλθη.

Άμέσως γύρισε στο δωμάτιο της Κυρίας και της έκαμε και αυτής μιιά ένεσι από την Ύβια και έκαθησε να περιμένη την ένέργειαν της έπεμβάσεώς του. Ύτερχ από μιιά ώρα περίπου και οι δυο τους άρχισαν να δείχνουν σημεῖα ζωής.

Πρώτος ο Παύλος ο όποιος έζήτησε άμέσως πληροφορίας για τη γυναίκα του. Ο γιατρός τον καθυσύχασε και τον διέταξε να μείνη άκίνητος τουλάχιστον 24 ώρες.

Κατόπιν από λίγο συνήλθε και ή Κυρία ή όποια τώρα πειά είχε τελείως συνέλθει και τον είχε διακρίνει και λέγει στο γιατρό.

Καλημέρα γιατρέ.

Πώς σεῖς έδω;

Καλημέρα άπήντησε λέγει ο γιατρός. Άργότερα θα σες έξηγήσω. Τώρα άναπαυήστε και μη μιλάτε γιατί ξερετε έγω είμαι καλός καλός μα είμαι και πολύ κακός.

Μα ο Παύλος...

Τίποτε σιωπή.

Διέταξε και πάλι ο γιατρός.

Έφώναξε κατόπιν την Μαρία, της είπε τί να της δώση να πάρουν για δείπνο γιατί είχε άρχισι πειά να νυκτώνη και της είπε ότι άφου θα έκαμε μιιά δυο διαστικέ έπισκέψεις θα ξαναγύριζε.

Έτσι έτοιμάστηκε να φύγη.

Δέν είχε όμως κατέβη τη σκάλα και τον φώναξε ή Μαρία.

(Άκολουθεί)

ΓΥΝΑΚΕΙΟΙ ΔΙΑΔΟΓΟΙ

—Λίλινα δὲ θὶ πᾶς στὸ Παρίσι;
—Τὶ νὰ κάμω;
—'Αφότου ἄρχισα νὰ κάνω καπέλλα στὴ Διδα ΦΩΦΩ (ὁδὸς Καραγεώργη τῆς Σερβίας 11α), τὰ βρῖσκω πολὺ καλύτερα ἀπὸ τὰ παριζιάνικα.

—Πωωὼ!! Κατίνα! Γιὰ δὲς τὴ ντεμουαζέλλα στὸ ἀντικρινὸ τραπεζάκι τὶ χάλια ἔχει!
—Τί;
—Δὲν βλέπεις;
—'Ἐχει ἓνα σωρὸ στίγματα στὸ πρόσωπό της.
—Ναὶ ἀλήθεια!
—'Αν τὴν γνωρίζεις καὶ μένεις πὲς της νὰ μεταχειρισθῆς Κρέμα Νυμφῶν καὶ ἀμέσως θὰ γείνη καλά. 'Ἐτσι ἤμουν καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ ἀφ' ὅτου ἄρχισα νὰ μεταχειρίζομαι τὴν κρέμα αὐτὴν ἔγινε ἀμέσως καλά.

**Τὸ βιβλίον τῆς ἐποχῆς
"ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΑΓΑΠΗΣ,"**

'Ἐκτυπώνεται

Τιμὴ δραχ. 25

*Ὅσοι θέλουν νὰ τὸ ἀποκτήσουν ἄς γράψουν εἰς τὸν συγγραφέα κ. Μίνωα κ. 'Ανδρουλιδάκη. 'Αλίτσης 17 'Αθήναι.

**ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ. 1841

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
Α. ΔΙΟΜΗΔΗΣ

ΣΥΝΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
Ι. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

Μετοχικὸν ταμεῖον
'Αποθετικὰ κεφάλαια
Καταθέσεις

Δρ. 20. 000. 000
> 175. 000. 000
2 400 000. 000

Κεντρικὸν Κατάστημα ἐν 'Αθήναις

'Υποκαταστήματα:

'Αγ. Νικόλαος, 'Αγρίνιον, 'Αλμυρός, 'Αμαλιάς, 'Αμφισσα, 'Αργοστόλιον, 'Αρτα, 'Αταλάντη, Βίμος, Βόλος, Γκιτομουλιτζίνα, Γύθειον, Δεδεγατάς, Δημητσάνα, Δράμα, 'Εδεσσα, Ζηκυνθος, 'Ηράκλειον, Θεσσαλονίκη, Θήβαι, 'Ιθάκη, 'Ιωάννινα, Καβάλλα, Κιλκίς, Καλάματι, Καρδίτσα, Καστοριά, Κέρκυρα, Κοζάνη, Κόρινθος, Κύθηρα, Κύμη. Κοπαρισσία, Λαμία, Λάρισα, Λεβαθεία, Λευκάς, Μεγαλόπολις, Μεσολόγγιον, Μεσσήνη, Μυτιλήνη, Ναύπακτος, Ναύπλιον, Ξάνθη, Παξοί, Πάτραι, Πειραιεύς, Πόρος, Πρέβεζα, Πύλος, Πύργος, Ρέθυμνος, Σάμος, Σέρραι, Σουφλίον, Σπάρτη, Σύρος, Τρίκαλα, Τριπολις, Φλώρινα, Χαλκίς, Χανιά, Χίος.

'Εκδοσις τραπεζικῶν γραμματίων. Προεξοφλήσεις Δάνεια καὶ ἀνοικτοὶ λογαριασμοὶ ἐπὶ ἐνεχύρῳ τίτλων
> ἐπὶ ἐνεχύρῳ ἐμπορευμάτων χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

'Ανοίγματα πιστώσεων ἔναντι φορτωτικῶν (Crédits documentaires).

Χρηγήσεις εἰς γεωργοκτηματίας.

'Υπηρεσία 'Εθνικῶν Δανείων καὶ διαφόρων ἄλλων Δανείων καὶ Μετοχῶν.

Εἰσπράξεις ἀξιών.

Καταθέσεις ἐν ὄψει ἀπλαῖ καὶ εἰς ἀνοικτὸν λογαριασμόν.

Καταθέσεις ἐπὶ προθεσμία.

» Ταμιευτηρίου.

Φύλαξις χρεωγράφων, αὐτοῦσιου χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ ἄλλων πολυτίμων ἀντικειμένων.

Δημ. Μεταξωτὸς
«Μέγαρον 'Αλάμπρα»

Μανικιούρ - Πεδικιούρ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΝΑΚΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ

Διευθυντῆς Λιγκῆς Κλινικῆς 'Αθηνῶν

'Επισκέψεις 9-12 π.μ. 3-6 μ.μ.

Μάρνη 33 (πλατεία 'Ανεξαρτησίας)

Δημήτριος Κωνσταντίνου

'Οδοντίατρος

Παθήσεις στόματος καὶ ὀδόντων

Αἰόλου καὶ Βύσσης 1 (ἔναντι Πασιδίου)

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

Μόνον εἰς τοῦ

ΕΥΑΓΓ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

'Ακαδημίας—Σίνα (Μέγαρον Παντελῆ)

ΚΤΗΜΑΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

"ΤΟ ΙΟΝΙΟΝ,"

Α. Ι ΣΩΚΑΡΗ.

ΑΘΗΝΑΙ

Πατησίων 26

Dr Παν Ν. Παπαπαναγιώτου

Στοματολόγος Χειρουργός 'Οδοντίατρος

Πτυχιούχος 'Εθνικοῦ Πανεπιστημίου

39 Γεωργίου 39 9-12 3-7

ΕΝΟΛΟΧΕΙΟΝ "ΣΑΒΟΙΑ,"

Καρόλου 27

(Μέγαρον Παντελῆ)

'Επίπλωσις Καινουργῆς καὶ Πολυτελῆς

"MIGNON,"

Εὐαγγελιστρίας 26

ANNA A. ΣΤΕΦΑ & ΣΙ

Μοδίσται

Ν. ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ ΚΑΙ Δ. ΥΜΕΝΑΙΟΣ

Γραφεῖα: Γκαράζ Ν. Σιγάλα Πλατ. Κάνιγγος

διαφόρων τύπων αὐτοκινήτων.

'Επὶ προμηθεῖα: 'Αγοραὶ - Πωλήσεις

ΤΟ CHIC

Τὸ ψαλλίδι τοῦ Καλλιτεχνικοῦ ἐμπορογράφου Δ. ΜΠΕΤΣΑΚΟΥ εἶναι πραγματικὰ Χρυσὸν ἐπαθλὸν ποῦ τοῦ ἀπένεμε διὰ τὸ ἐξαιρετικὸ τοῦ γούστο ἢ διεύθυνσις τῶν μεγαλυτέρων ἐμποροπραγματικῶν οἰκῶν τοῦ Παρισιοῦ. Ὅποιος ἔχει τὴν περιέργειαν νὰ δῆ καὶ τοὺς σχετικὸς τίτλους του, δὲν ἔχει παρὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ Κατάστημά του στὴ Στοὰ Μαροβλή.